

ADIEU

POËZIECONCERTEN
ALS VAARWELMOMENT
IN TIJDEN VAN CORONA

DAT WAT ZAL ZIJN, WANNEER HET ZIJN ZAL,
ZAL ZIJN DAT WAT HET IS

FERNANDO PESSOA

Het coronavirus maakte onze sterfelijkheid heel tastbaar, en tegelijkertijd maakten de quarantainemaatregelen het onmogelijk samen te rouwen. Vrienden en families konden niet samen afscheid te nemen, wie een dierbare in het buitenland verloor, kon daar niet naartoe reizen.

Met **ADIEU**, een reeks poëzieconcerten op de Gentse begraafplaatsen, wilden we deze vaarwelmomenten alsnog creëren. Als eerbetoon aan de overledenen, maar ook als een hulde aan het leven. Omdat verdriet en liefde altijd samengaan, want alleen om hen van wie we hielden, rouwen we. En aan hen koesteren we warme en levendige herinneringen.

Kunst troost — en ook die troost moesten we tijdens de quarantainemaanden missen. Poëzie weet te vatten wat moeilijk zegbaar is, muziek raakt ons recht in ons gevoel, op een plaats voorbij taal. Elf zangers en twaalf dichters proberen de pijn van het afscheid te verzachten.

GEORGES ENESCU — DU CONFLIT EN DOULEUR

Si j'ay du mal, maulgré moy je le porte;
Et s'ainsi est qu'aucun me reconforte,
Son reconfort ma douleur point n'appaise;
Voilà comment je languis en malayse,
Sans nul espoir de liesse plus forte.

Et fault qu'ennuy jamais de moy ne sorte,
Car mon estat fut faict de telle sorte,
Dès que fuz né; pourtant ne vous desplaise
Si j'ay du mal.

Quand je mourray ma douleur sera morte;
Mais cependant mon povre cœur supporte
Mes tristes jours en fortune malvaise,
Dont force m'est que mon ennuy me plaise,
Et ne fault plus que je me desconforte
Si j'ay du mal.

Clément Marot

de bomen nodigden uit tot wandelen
met hun knoestige stammen en wijde kruinen
het pad volgde de bomen
en ik volgde het pad

de vogels bezaten en bewoonden
de bomen zij hadden één groot vogellichaam dat
zich voortdurend vernieuwde

toen een vogel viel lag hij met gekromde rug in het zand
de zwarte kraalogen star de vleugels
half dicht geplooid
half in vliegstand

het miniscule licht doorlatende bekje
open
ontzet

ontving hij zijn laatste kus
in de lucht zingt hij in het
maanlicht

ik mag niet vergeten dat ik voeten heb
en benen zwaar als zoutzakken

Els Moors

BEHALVE JIJ

Je dood is nieuws. Je ligt als sterfgeval
onder de velen, een moedeloos getal
waarin ik je verlies, een vreemde
taal waarin ik je moet delen.

Ik wil jou alleen. Grijp dit touw,
het reikt tot de bodem, grijp het
zodat ik je op kan trekken naar het licht.
Ik wil mijn hand op je ogen leggen:

kom, sta op, hier zijn je kleren,
je schoenen, trek ze aan, ik wil dat
je de hele weg van waar ik je verloor
tot waar ik je vond, teruggaat.

Iedere stap, ieder gebaar, iedere seconde
wil ik terug: je hand op de tafel, je roep
door het huis, je lach in mijn rug,
je spoor in mijn spoor op het laken.

Het kan niet, ik weet het, maar het moet.

En pas als de weg vrij is, laat ik je gaan.
Ik kijk je na. Je komt niemand tegen.
Zolang ik kijk is vandaag
geen mens overleden,

behalve jij.

Charles Ducal

JOHN DOWLAND – FLOW MY TEARS

Flow, my tears, fall from your springs!
Exiled for ever, let me mourn;
Where night's black bird her sad infamy sings,
There let me live forlorn.

Down vain lights, shine you no more!
No nights are dark enough for those
That in despair their last fortunes deplore.
Light doth but shame disclose.

Never may my woes be relieved,
Since pity is fled;
And tears and sighs and groans
my weary days, my weary days
Of all joys have deprived.

From the highest spire of contentment
My fortune is thrown;
And fear and grief and pain
for my deserts, for my deserts
Are my hopes, since hope is gone.

Hark! you shadows that in darkness dwell,
Learn to contemn light
Happy, happy they that in hell
Feel not the world's despite.

Anonymous

Een wolk verdwijnt nooit echt, ze verschuilt zich
maar in het grote blauw. Ze heeft het licht
in haar kleren. En wij voeren van alles in het schild.
Er is iemand, wit, romig en vol die ons dicht
tegen haar aan drukt. Die doorbloed door de wind ons
van het bekvechten verlost met haar vingertoppen,
de afstand tussen ons allen overbrugt. Na een huilbui zuigt ze
ze zich snel weer vol om ons op te tillen, de reuzin van het kleine.
Ze ontleent de dag aan het blauw, aan het toeval
waarmee onze schimmen haar kamer bevolken, ook 's nachts, golvend
op haar kussensloop. Uit de seizoenen groeit bladgroen, in
de verlaten straten weer verkeer, uit de woekering
een tuin, op het lege formica een middagmaal om eindeloos
te delen. Gaat ze op in zoveel blauw, dan is ze over ons
in de wolken. Altijd. Zo geniet ze van ons gevloek, van onze aardse taferelen.

Paul Demets

I.M. Suzanne, mijn grootmoeder, grote verzoener

S'il est vrai, Chloris, que tu m'aimes,
 (Mais j'entends, que tu m'aimes bien,)

Je ne crois pas que les rois mêmes

Aient un bonheur pareil au mien.

Que la mort serait importune

À venir changer ma fortune

Pour la félicité des cieux !

Tout ce qu'on dit de l'ambroisie

Ne touche point ma fantaisie

Au prix des grâces de tes yeux.

Théophile de Viau

Ergens onderweg zijn wij iets kwijtgeraakt
 niet alleen mijn sleutels op zeeklassen
 onze stemmen in de wind
 onze onschuld in de duinen
 tussen het waaien van de jaren verloor ik ook
 mijn beste vriend
 wiens huid duister was als de nacht
 in wiens ogen ik lichtjaren ver kon kijken

Ik dacht toen nog dat alles in mijn macht lag
 dacht dat ik het reeds dood zijn van zijn sterren
 het reeds doven van zijn licht kon tegengaan
 met mijn toverkracht mijn klaterlach

Ik herinner me het lied dat hij steeds zong
 als we aan de Dijle verscholen zaten
 bij het riet en de kikkers die er niet waren
 ik herinner me dat hij zich toen een nieuw
 leven verzon
 waarin hij als een libel over het water kon
 dwalen

De wereld speelt een spelletje
tollend om haar eigen as houdt ze een springtouw vast
zweept het over haar oppervlak
wie springt blijft erin wie struikelt gaat eraan
Wij de overblijvers deppen onze oevers
bouwen dijken van boeken tegen eb en vloed
pieken en dalen die verstommen en uitmonden in een lied

Aan de oevers van de Dijle
blader ik door mijn prentenboek van vroeger
door de mensen die ooit levend waren
en nu als libellen over het water dwalen

We geven de prenten een naam een reden
schuren de grafzerken schoon
schenken onszelf een nieuw verleden

We geven de prenten een naam een reden
schuren de grafzerken schoon
wenken hen opnieuw tot leven

Carmien Michels

GABRIEL FAURÉ — AU BORD DE L'EAU

S'asseoir tous deux au bord du flot qui passe,
Le voir passer ;
Tous deux, s'il glisse un nuage en l'espace,
Le voir glisser ;
À l'horizon, s'il fume un toit de chaume,
Le voir fumer ;
Aux alentours si quelque fleur embaume,
S'en embaumer ;
Entendre au pied du saule où l'eau murmure
L'eau murmurer ;
Ne pas sentir, tant que ce rêve dure,
Le temps durer ;
Mais n'apportant de passion profonde
Qu'à s'adorer,
Sans nul souci des querelles du monde,
Les ignorer ;
Et seuls, tous deux devant tout ce qui lasse,
Sans se lasser,
Sentir l'amour, devant tout ce qui passe,
Ne point passer !

Sully Prudhomme

WE WAREN

We schenen, we leken, we bleken, we waren
We weenden, we lachten, we dachten, we staarden
We wachtten, we keken, we hadden de tijd
We zwegen, we rookten, we kookten van geilheid

We dronken, we zopen, we zongen, we deden
We schonken, we klonken, we liepen, we reden
We riepen, we sliepen, we lagen in bed
We spraken, we blaakten, we hadden veel pret

We rustten, we vierden, we kusten, we pisten
We brulden, we gierden, we lulden, we wisten
We konden, we wonnen, we stonden perplex
We likten onze wonden en we hadden goeie seks

We trokken, we duwden, we drongen, we raasden
We lokten, we stuwden, we gokten, we aasden
We vingden, we hingen, we speelden het grof
We waren de waarheid, we deden alsof

We trilden, we rilden, we stegen, we daalden
We gilden, we vilden, we kregen, we stalen
We wilden, we baarden, we waren barbaars
We spaarden elkaar niet, ik zat in je –

We hijgden, we roofden, we zogen, we snoven
We neigden, we voosden, we kozen, we loofden
We geloofden in God en we waren Hem dankbaar
We lagen allebei van boven en we stoofden tegelijkertijd gaar

We raakten, we staken, we mikten, we wikten
We waakten, we slaakten, we slikten, we pikten
We maakten elkaar het leven zo zoet
We deden ons best en dat deden we goed

We lukten, we rukten, we beefden, we kwamen
We drukten, we fuckten, we leefden, we namen
Wij samen, we hadden altijd onze zin
Ik was royalist en jij mijn koningin

We schenen, we leken, we bleken, we waren
We weenden, we lachten, we dachten, we staarden
We wachtten, we keken, we kenden geen spijt
We werden, we bleven, we zijn voor altijd

Christophe Vekeman

KURT WEILL — YOUKALI

C'est presqu'au bout du monde
Ma barque vagabonde
Errante au gré de l'onde
M'y conduisit un jour
L'île est toute petite
Mais la fée qui l'habite
Gentiment nous invite
À en faire le tour

Youkali
C'est le pays de nos désirs
Youkali
C'est le bonheur, c'est le plaisir
Youkali
C'est la terre où l'on quitte tous les soucis
C'est, dans notre nuit, comme une éclaircie
L'étoile qu'on suit
C'est Youkali

Youkali, c'est le respect de tous les vœux échangés
Youkali, c'est le pays des beaux amours partagés
C'est l'espérance
Qui est au cœur de tous les humains
La délivrance
Que nous attendons tous pour demain

Youkali, c'est le pays de nos désirs
Youkali, c'est le bonheur, c'est le plaisir
Mais c'est un rêve, une folie
Il n'y a pas de Youkali

Et la vie nous entraîne
Lassante, quotidienne
Mais la pauvre âme humaine
Cherchant partout l'oubli
A, pour quitter la terre,
Su trouver le mystère
Où nos rêves se terrent
En quelques Youkali...

Youkali
C'est le pays de nos désirs
Youkali
C'est le bonheur, c'est le plaisir
Youkali
C'est la terre où l'on quitte tous les soucis
C'est, dans notre nuit, comme une éclaircie
L'étoile qu'on suit
C'est Youkali

Youkali, c'est le respect de tous les vœux échangés
Youkali, c'est le pays des beaux amours partagés
C'est l'espérance
Qui est au cœur de tous les humains
La délivrance
Que nous attendons tous pour demain

Youkali, c'est le pays de nos désirs
Youkali, c'est le bonheur, c'est le plaisir
Mais c'est un rêve, une folie
Il n'y a pas de Youkali

Roger Fernay

Fragment uit

'LEVENSLUST. EEN GEDICHT'

lieve geachte gemeente, aanwezigen
erflaters, eischeiderhandleiding-
lezers, vakantiepretboekers
gemiddelden in ieder uitgebreid
onderzoek, ogentroostplukkers
verbeteraars van antislipmatjes
aardperenwokkers, betogers in
regen en wind en flexibele-
werkplekkenhaters met aangepast
fraai competentieprofiel

zeg prachtig zeg prachtig zeg lippen
zijn prachtig zeg middenvoetsbeentjes
zeg navel in al zijn verschijningen
prachtig zeg dansende vingers
zijn prachtig zeg halskuiltje zwevende
ribben zeg niet te vergeten de stemplooien
prachtig de stemspleet zeg prachtig
het trillen ervan bij wie denkt dat in
nieuwe omgevingen jarigen worden
bezongen met langzaam ze leven

langzaam de slakken de slakken
op wegen en langzaam de fietsers
die slakken ontwijken en langzaam
de motregen fietsers begietend en
langzaam de wolken hun dikte
verliezend en langzaam als in
een vertraagde opname dat naar elkaar
toe komen stilstaan en blijken te weten
vanwege de blik van wie kijkt naar wie
kijkt naar wie kijkt naar wie kijkt

een nummer gekregen, geduldig
gewacht op vergietmazig bankje
en dan aan de beurt en de deuren
gaan open het spreken begint en
je naam wordt geroepen in
honderd accenten met tongen die
breken ze botsen ertegen ze spreken
alsof die naam jou onbekend maar
dit is het, jouw naam jou bij leven
gegeven, je antwoordt: present

en weer vindt een zaadcel een ei dat
hem binnenlaat, weer gaat het delen
dat vermenigvuldigen wordt zijn
genadige gang, weer bouwt
een lichaam een lichaam dat eigen
gegevens maar af heeft te wachten
hoe beentjes te vouwen en vallende
staan – weer vangt een nieuwe
weer nieuwe weer nieuwe weer
nieuwe weer nieuwe dag aan

het hoofdje omkranst door het helmvlies
de oogjes waarin nog geen tranen te
maken, een hand die het kontje
volledig ompant – buiten de gammele
omgang met wat als bedreiging, met
zaken die zaken, met opkomend
ongevraagd water, wat kind heet
valt niet onder winstcijfers
moet eerst de eigen inlevennaam
vlot uit de mond zien te krijgen

een cursus zelf huppelen wordt
niet gegeven, verwondering past
niet goed in een grafiek, bevangen
door happig verlangen wordt uitgepakt
kijk eens, iets aardigs, het loopt
vanzelf als je het opwindt en valt
vanzelf, dit hier zijn stukjes
om samen te voegen, je kunt er alvast
een ervaring mee spelen en als je
die hebt kan die niet meer geruild

wat zijn naam kent, wat lokgeuren
opvangt, wat in gedachten
een stoel zoekt een boot vindt
een bovenloop van een rivier
wat aandrift en broosheid
verzamelt, zich openvouwt
veeg lijf dat levend zijn viert
omgooit opdraapt – blijf nog
blijf, blijf, heb geduld als het wit
van erkannogvanallespapier

Joke van Leeuwen

ROEMEENS VOLKSLIED — LUME. LUME. SORĂ LUME

Lume, lume, soră lume
Lume, lume, soră lume
Când să mă satur de tine
Când să mă satur de tine
Lume, soră lume
Când s-o lăsa sec de pâine
Si păhăruțul de mine
Lume, soră lume

Poate-atunci m-oi sătura
Poate-atunci m-oi sătura
Când o suna scândura
Când o suna scândura
Lume, soră lume
Când m-or băga în mormânt
Și n-oi mai fi pe pământ
Lume, soră lume

C-așa-i lumea trecătoare
C-așa-i lumea trecătoare
Unul naște altul moare
Unul naște altul moare
Lume, soră lume
Ăl de naște necăjește
Ăl de moare putrezește
Lume, soră lume

Wereld, wereld, zuster wereld
Wereld, wereld, zuster wereld
Wanneer zal ik genoeg van je hebben
Wanneer zal ik genoeg van je hebben
Wereld, wereld, zuster wereld
Wanneer ik het brood tijdens de vastentijd opgeef
Wanneer het glas mijn mond zal verlaten
Wereld, wereld, zuster wereld

Misschien zal ik dan genoeg van jou hebben
Misschien zal ik dan genoeg van jou hebben
Wereld, wereld, zuster wereld
Als ze de nagels in mijn kist slaan
Als ze de nagels in mijn kist slaan
Wanneer ze mij in het graf leggen
En ik niet meer op aarde ben
Wereld, wereld, zuster wereld

Want zo is de wereld, vergankelijk
Want zo is de wereld, vergankelijk
Eén wordt geboren, een andere sterft
Eén wordt geboren, een andere sterft
Wereld, wereld, zuster wereld
Diegene die geboren wordt, lijdt,
Diegene die sterft, vergaat
Wereld, wereld, zuster wereld

IN JE KOT

de aardbol ontmantelt: blote wortels genezen.
de wereld besmetten met poëzie
samen draaien we het wiel om

in eigen stal jezelf aansingelen en
hamsteren in gebarentaal.
handgeklap voor stelpende handen

tijdens deze binnenblijfdagen
verzamel je vermiste dorpsgeluiden
in een muziekdoosje, bedrijf je
de kunst op Facebook-grootte.
op het coronabalkon valt er altijd wat te beleven

daarbuiten doen we aan wielrennen rond ons huis,
in het grootwarenhuis een hoestschaamte,
aan de geheime diensten vragen we:
mag het nog wat zondag zijn?

Nicole Ledegen

GELUIDSINSTALLATIE

Ik was onlangs op de begrafenis van een vrouw en nadien ontmoette ik haar man, en die zei mij dat hij het zo verschrikkelijk vond van de geluidsinstallatie. Ik wist eerst niet goed wat hij bedoelde, maar later begreep ik het, en als ik er nu aan terugdenk, dan geloof ik dat dat nog het allerdroevigste was: dat de geluidsinstallatie.

Dat zij daar lag, dat de kerk vol, dat er heel veel bloemen,
en dat de geluidsinstallatie.

Dat zij daar lag, dat de kerk vol,
dat er iemand was die speciaal uit Duitsland – dat hoorde ik later,
dat de broeken netjes gestreken,
dat haar zoon voor de gelegenheid zelfs nieuwe schoenen,
dat er heel veel bloemen,
en dat de geluidsinstallatie.

Dat zij daar lag, dat de kerk vol, dat er heel veel bloemen,
dat er kaartjes, een hele mand vol,
dat zij van overal mensen, dat zij nog veel te jong,
dat haar dochters, dat haar zoon, dat haar man, alleen nu,
dat zij daar lag, stil en gestrekt, dat ik achteraan in de kerk – ik had haar nooit gekend,
en dat de geluidsinstallatie.

Dat zij daar lag, dat de kerk vol, dat er heel veel bloemen,
dat de zijbeuken vol, dat er wierook,
dat de priester ermee zwaaide,
dat hij zei dat zij nu net zoals die wierook
naar de hemel zou kringelen.

Dat ik dacht: naar de hemel kringelende wierook
is werkelijk de slechtste metafoor
voor een overleden moeder.

Dat iedereen dacht: wat als mijn moeder ooit,
wat als jij ooit, als de kerk vol, dat als er heel veel bloemen,
dat dan op zijn minst de geluidsinstallatie.

Dat zij nog maandenlang naar de passende muziek – dat hoorde ik later,
dat de broeken, dat de bloemen, dat de kaartjes, dat op haar kist een portret,
dat ik achteraan in de kerk,
en dat ik dacht: dat wij de dood niet, tot daar aan toe,
maar dat wij niet eens de geluidsinstallatie!

Dat ik naar huis reed en dat dat het enige was waar ik nog aan dacht:
dat als mijn moeder ooit, dat als jij ooit, dat als de kerk vol, dat als er heel veel bloemen,
dat ik zal zorgen
dat op zijn minst de geluidsinstallatie prima.

Perfect.

Maud Vanhauwaert

GEORG FRIEDRICH HANDEL — SON NATA A LAGRIMAR

[uit *Giulio Cesare*]

Son nato a lagrimar
 Son nata a sospirar,
e il dolce mio conforto
 e il dolce mio conforto,
ah, sempre piangerò.
Se il fato ci tradì,
sereno e lieto di
mai più sperar potrò.

I was born to cry
 I was born to sigh,
and my sweet comfort
 and my sweet comfort,
ah, I will always cry.
If fate betrayed us,
serene and happy
I can never hope again.

Giacomo Francesco Bussani & Nicola Francesco Haym

HET IS WEER GISTEREN

Ik adem in,
en het is weer gisteren alsof er
niets is gebeurd, neuzen krimpen, vogels maken
zich van de ramen los en schudden hun schouders recht,
zoals vliegtuigen zich uit torens trekken, de tijd spoelt terug
alsof er niets is gebeurd, niemands gezicht is zwartgeverfd,
ik ben genezen van voltooide gesprekken, het veld is nog niet
met twee doelen verdeeld, een vrachtwagen rijdt uit een lichaam
alsof er niets is gebeurd, de genadeloze aardbeving gaat weer verlegen
tussen de rotsen liggen, kogels keren deemoedig terug naar het geweer,
sterren sterven een tweede keer, regen wordt wolk, ik adem in
en het is weer gisteren, een versleten week, het jaar daarvoor,
het verleden is vrij van herhaling, alsof er niets is gebeurd,
alle ingrediënten liggen nog op tafel: het ei, de blinddoek,
een waterkans, een zaterdag, jouw stem en ook
de laatste koe is nog niet tot biefstukken
versneden, ik ben nog vol en even
onbevangen als een kind
dat om zichzelf
zingt.

Maarten Inghels

IN MIJN GEDICHTEN LEEF JE VOORT

in mijn woorden dans je met me
je groeit met elke zin

met mijn ogen herbeleef ik je
hoor je

levend in mijn hart

de nacht is vol met letters
woord voor woord
lichtgevend

zinnen vloeien door elkaar heen

vertelt jou aan mij
vertelt...
schrijft....
leest jou...

de nacht leest jou
aan me voor

ga mijn lief
ga je eigen weg

ga naar "dicht bij mij"
zelfs als ik je niet kan aanraken

ga daar
waar je een armlengte van mij bent
verwijderd
ga mijn lief

ga

maar blijf
een stap ver van mij

Nerkiz Sahin

FRANZ SCHUBERT — GEFRORNE TRÄNEN

Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Dass ich geweinet hab'?

Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Dass ihr erstarrt zu Eise,
Wie kühler Morgentau?

Und dringt doch aus der Quelle
Der Brust so glühend heiss,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis.

Wilhelm Müller

LENTE IN KÄSMU

nu, dan nu, hier, dan hier, terwijl de wind
van richting veranderde en de zee opeens
klonk als de noordzee en donker geworden
was, ruig, niet aflatend, en je dacht, nu, dan
nu, je wilde iets zeggen, je had geen bereik
je had een naam, een herinnering die als

een vriendelijk dier aan je voeten ging liggen
en je gevangen hield, nu, dacht je, nu, je zag
nog de draden, licht tegen de donkere dennen
ze brachten de stemmen naar huis maar jou
belde niemand, er kwam geen bericht, er lag
een goudvink op het terras, je legde hem

in het gras, hier besloot je, hier

Miriam Van hee

RICHARD WAGNER – TRÄUME

Sag', welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfängen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?
Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blüh'n,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durch's Gemüthe ziehn?
Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!
Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,
Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühen,
Und dann sinken in die Gruft.

Mathilde Wesendonck

DE MAN IN HET PARK

Er is een man die ik ken. een man
die ik ken in een park. een man
die ik ken in een park dat ik ken
op een bank, is er een man die ik ken,
in een park op een bank die ik ken.

Ik ken de man van alle plaatsen die hij kent:
het park, de bank, en daar op de bank
praten we, ik snel, hij traag,

daar in het park op de bank vertel ik hem:
over andere parken die hij nog niet kent,
groter, met fonteinen die wel werken,
groener, met forsere berken, zullen we daarheen,
naar de parken die we nog niet kennen
en daar op ruimere banken,
uitkijken op vijvers en verder

over parken in andere landen,
waar alle dagen concert, alle dagen
alle nachten lantaarns, alle bruggen
waar iemand die we nog niet
wacht om ons te kussen.

Goed, zegt de man,
de man in het park dat ik ken,
laat ons morgen voor de merels waken
vertrekken.

Zo gaat het, ik voorop, hij achter, traag,
ik snel, ik haast, in alle parken
kom ik altijd aan, alleen, halverwege
maakt hij steeds rechtsomkeert.

Na vele dagen, maanden soms
in andere parken, parken die ik niet en nu wel,
keer ik terug naar het park,
het park dat ik en het park dat hij,
daar in het park dat wij,
daar op de bank zeg ik
je weet niet wat je mist.

Dat heb je mis, zegt de man,
de man in het park
op de bank die ik ken,
dat weet ik wel.

Yusra Benfquih

RICHARD STRAUSS – MORGEN!

Und morgen wird die Sonne wieder scheinen
Und auf dem Wege, den ich gehen werde,
Wird uns, die Glücklichen, sie wieder einen
Inmitten dieser sonnenatmenden Erde ...
Und zu dem Strand, dem weiten, wogenblauen,
Werden wir still und langsam niedersteigen,
Stumm werden wir uns in die Augen schauen,
Und auf uns sinkt des Glückes stummes Schweigen ...

John Henry Mackay

Zang: Lore Binon (sopraan), Jonathan De Ceuster (contratenor), Britt Truyts (sopraan), Annelies Van Gramberen (sopraan), Naomi Beeldens (sopraan), Lieselot De Wilde (sopraan), Kobe Baeyens (bariton) & Noémie Schellens (sopraan), Els Mondelaers (mezzo-sopraan), Lies Vandewege (sopraan), Elise Caluwaerts (sopraan)

Piano/klavecimbel: Lies Colman

Stem: Els Moors, Charles Ducal, Paul Demets, Carmien Michels, Christophe Vekeman, Joke van Leeuwen, Nicole Ledegen, Maud Vanhauwaert, Maarten Inghels, Nerkiz Sahin, Miriam Van hee, Yousra Benfquih

Opnameleiding muziek, recording engineer en producer, digital editing & mastering: Korneel Bernolet
Samenstelling CD: Lies Colman & Gaea Schoeters
Cover, CD & illustratie: JeRoen Murré
Lay-out & fotografie: Trui Hanoulle let's fly

Special appearance by Herbert the Harpsichord
met dank aan International Opera Academy Gent

Deze CD is een uitgave van PoëzieCentrum met steun van 123-piano, Muziekcentrum De Bijloke, Cultuur Gent & de Stad Gent.

met een knipoog naar mijn vader voorbij de horizon.
jij was er altijd bij voor mij.

